

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 5. Vtrum tota humana natura sit assumpta mediantibus partibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

ædificat domum; vt rectè Caietan. art. 5. vbi fundamentum, quod est vltimum in intentione, est primum vnde incipit executio: atqui caro est veluti fundamentum humanæ structuræ: ergo &c.

ARTICVLVS IV.

Vtrum Caro Christi fuerit prius assumpta, quam animata?

7
Caro simul assumpta & animata.

Respondetur, Non prius, sed omnino simul tempore caro Christi fuit à Verbo assumpta, & anima rationali viuificata. Est fide tenendum, & habetur in VI. Synodo action. 6. *Simul, inquit, caro, simul Dei Verbi caro; simul caro animata rationalis.* Et Fulgentius lib. de fide ad Petrum cap. 18. *Firmissime tene, & nullatenus dubites, non carnem Christi sine diuinitate conceptam in vtero Virginis prius quam susciperetur à Verbo; sed ipsum Verbum Deum sua carnis acceptione conceptum, ipsamque carnem Verbi Incarnatione conceptam.* Idem docet Ambros. lib. de Dominicæ Incarn. Sacramento cap. 7. Et Damascenus lib. 3. de fide cap. 2. Et ratio est, quia caro non fuit assumpta nisi propter animam: ergo non debuit assumi prius tempore quam animaretur. Vtrum autem prius naturam fuerit assumpta quam animata, colligi potest ex dictis art. 3. & magis patebit ex dicendis art. 5.

ARTICVLVS V.

Vtrum tota humana natura sit assumpta mediante partibus?

8
Respondetur duabus Conclusionibus. Prior est: Ordine intentionis Verbum assumpsit partes mediante tota humanitate. Ratio est, quia vnio Verbi cum humanitate, erat finis & ratio vnionis ipsius cum partibus. Altera Conclusio: Ordine executionis Verbum assumpsit naturam mediante partibus.

DVBIVM I.

Vtrum prius natura assumpta sit Anima & Corpus, quam ipsa humanitas?

9
Humanitas est prior intentione.

Omnia opinioibus, quæ ferè tantum in modo loquendi disident: Dico Primò, Ordine intentionis prius naturam assumpta est tota humanitas, quam anima vel corpus. Est communis Doctorum dist. 2. Et Damasceni lib. 3. de fide cap. 16. Ratio est, quia Christus non assumpsit animam & corpus, nisi vt esset perfectus & integer homo: ergo prius intendit assumere humanitatem. Confirmatur, quia partes cum sint imperfectæ, non intenduntur, nisi propter totum. Vide Scotum dist. 2. quæst. 2.

Partes, priores sunt executione.

Dico Secundò, Ordine executionis & existentia, prius naturam assumptæ sunt partes, scilicet anima & corpus, quam totum. Probatur Primò, Quia operatio agentis incipit à partibus, & terminatur in toto: ergo ordine executionis prius assumptæ sunt partes. Quod potest confirmari exemplo domus ædificandæ. Probatur Secundò, Quia anima prius naturam subsistit, quam totum compositum: ergo prius naturam accepit subsisten-

tiam à Verbo, quam totum. Accedens Probatur, Quia anima prius naturam creatur, quam vnatur corpori: ergo etiam prius naturam subsistit, quam corpori vnatur. Patet Consequentia, quia creati, est subsistentium, vt docet D. Thomas in 1. parte quæst. 75. art. 2. & quæst. 76. art. 1. Et Confirmatur, quia creatio ex natura sua terminatur ad aliquid subsistens & independens ab alio, nisi aliunde impediatur: ergo prius naturam anima habet subsistentiam, quam vnionem cum corpore: nam subsistentiam habet præcisè ex vi creationis; vnionem autem cū corpore, ex naturali quadam actione distincta à creatione. Simili modo possumus argumentari de corpore; quia corpus prius naturam subsistit quam totum: ergo eius subsistentia prius naturam suppletur à Verbo, quam subsistentia totius. Antecedens patet, tum quia materia habet suam subsistentiam, cum nulli rei innatur, quin imò sit omnium fundamentum. Deinde, quia corpus humanum prius naturam est perfectè dispositum, quam anima vnatur: ergo etiam prius naturam subsistens, quam totum. Probatur Tertiò, Quia in triduo mortis Verbum mansit vnitum animæ & corpori, soluta vnione cū humana natura: ergo prius naturam illis vniebatur quam toti. Nam quod est primum in executione, est vltimum in dissolutione. Probatur Quarto, Illud est prius naturam ex quo pendet esse alterius, non contrà: atqui ex vnione Verbi cum animâ & corpore, pendet vnio eiusdem Verbi cum humanitate, non contrà: nam hæc ex illâ resultat: ergo est prior, si ordinè essendi spectemus.

DVBIVM II.

Vtrum Anima & Corpus prius sint assumpta à Verbo, quam vnita inter se?

Respondeo & Dico Primò, Vnio animæ cum corpore, est prior intentione, quam vnio eiusdem animæ vel corporis cum Verbo. Sequitur ex dictis. Et ratio est, quia vnio animæ cum corpore fuit quodammodo finis vnionis eiusdem animæ & corporis cum Verbo. Verbum enim vnitum est animæ & corpori, vt hæc inter se vnirentur; & mediante vnione sui fieret vt Verbum vniretur humanitati ex eorum vnione resultanti.

IO
Vnio horum extremorum ordinis intentionis.

Dico Secundò, Ordine executionis & existentia prius naturam anima & corpus sunt vnita Verbo, quam inter se. Patet hoc ex rationibus allatis dub. 1. quæ hoc ipsum probant. Confirmatur ex signo: nam vnio animæ & corporis dissoluta fuit saluam permanente vnione illorum cum Verbo: ergo illorum vnio cum Verbo, non pendeat ab vnione illorum inter se.

Ordine executionis.

Dices; Etiam illorum vnio inter se, non pendeat ab vnione illorum cum Verbo: ergo hæc non erat prior. Patet Consequentia, quia prioritas natura, est prioritas causa respectu effectus dependentis: ergo si vnio cū Verbo non est causa à qua dependeat vnio illorum inter se, non erit prior. Respondeo, vt vnio illorum inter se conuenienti modo fiat, sic pendet ab illorum subsistentia; nam ita debent vniri, vt sui vnione constituent compositum subsistens: vnde ipsa prius naturam debet habere subsistentiam suam vel alienam, alioqui non erunt conuenienter constituta

1. Obiectio.

Solutio.

E e iij ad vnio-

ad unionem inter se: tum, quia sui unionem non constituent compositum subsistens; tum, quia non habebunt complementum intrinsecum, quod illis est magis intimum, quam unio inter se. Quod confirmatur; quia sicuti natura ut possit operari, debet intelligi esse non solum existens, sed etiam subsistens, ipsaq; subsistentia intelligitur ut prior operatione, tamquam intima & necessaria conditio causae efficientis; ita anima & corpus ut possint inter se congruè uniri ad constituendum hominem, debent intelligi habere suas partiales subsistentias, vel id quod illarum vicem supplet.

2. Obie.
Sio.

Soluitur.

Dices Secundò, D. Thomas art. 4. ad 3. dicit, quòd caro priùs necessariò intelligatur uniri animae quam Verbo, quod est perfectè contra hanc sententiã. Respondeo; D. Thomas agit de unione personali, id est, qua intelligitur constitui persona in natura rationali: non tamen negat, quin unione, quã constituitur hypostasis in genere, caro priùs uniat Verbo, quam animae. Nam caro unita Verbo, antequam animetur, non constituit personam; sed hypostasim imperfectam.

DVBIVM. III.

Virum Spiritus priùs naturã uniat Verbo, quam Anima?

11 **R**espondeo, Non priùs, sed omninò simul naturã. Ratio est, quia anima & spiritus non sunt duæ res, sed vna simplex substantia; quæ dicitur anima, quatenus est fons virium inferiorum; spiritus autem, quatenus est fons intelligentiæ.

DVBIVM IV.

Virum præter unionem quã partes sunt coniuncta Verbo, sit aliqua unio per quã immediatè ipsa Natura Humana Verbo copuletur?

12 **N**egatur.

Respondeo breuiter: Qui imaginantur, totum esse quiddam tertium reipã distinctum à partibus simul sumptis; etiam ponunt distinctam quandam unionem, quã ipsum per se immediatè Verbo uniat. Sed quia hoc fundamentum omninò à veritate alienum videtur, censemus etiam non esse distinctam realiter unionem totius cum Verbo, ab unionibus partium cum Verbo. Sed sicut totum constat ex partibus, nihilque est aliud quàm partes unitæ substantialiter; ita unio totius constat ex unionibus partium, tamquam partibus suis; nihilque est aliud, quàm uniones partiales unitæ: dum enim anima & corpus Christi uniebantur in resurrectione, etiam uniebantur istæ partiales uniones, & coibant in vnam integram & completam unionem, qua humanitas per se primò & immediatè uniebatur Verbo. Similiter in conceptione. Vnde patet uniones partiales aliter se habere, quando sunt separate; aliter quando unite. Sicuti anima & corpus, aliter se habent separate, aliter iuncta; dum enim iunguntur, accipiunt modum quandam unionis, per quem coalescunt in vnam naturam: sic dum hæ uniones iunguntur inter se tamquam extrema quædam, etiam accipiunt quandam unionem & modificationem, per quam coalescunt in vnam perfectam & completam unionem hypostaticam. Et iuxta hunc modum intellige quod habet Durandus in 3. dist. 2. quæst. 2. num. 12. in assumptione non

Quomodo uniones partium sunt unio totius.

Durandus explicat. ibi.

fuisse ordinem, sed simul naturã totum assumptum & partes: Quia, inquit, nec fuit ordo ex parte assumptionis, ut qua vnica fuerit; nec ex parte assumptorum, quia id quod per se primò assumptum est, est natura humana, qua est vnica; & partes eius non sunt assumptæ, nisi quatenus inter se unite; quomodo non distinguuntur à natura humana. Hæc enim intelligenda sunt de unione & assumptione completa resultante ex unionibus partialibus; per hanc enim simul naturã unitum est totum, & partes existentes in toto. Si autem loquamur de unione generatim, ut comprehendit completam & incompletam, sic datur ordo natura inter illas.

DVBIVM V.

Virum priùs naturã assumpta sit Substantia Anima & Corporis à Verbo, quam intelligatur informari suis accidentibus?

13 **R**espondeo & Dico Primò, Verbum priùs naturã censetur uniri animæ & corpori, & toti humanitati, quàm qualitates, quæ eodem temporis momèto oriuntur vel inferuntur, informant. V.g. anima priùs naturã cõsetur vnita Verbo, quàm habere potentias naturales intellectum & voluntatem, aut habitus naturales, vel supernaturales. Ratio est, quia priùs naturã res quæque intelligitur subsistens, quàm affecta proprietatibus: tum, quia subsistentia est modus substantialis magis intrinsecus, quàm proprietates & qualitates realiter distinctæ à substantiã: tum, quia subsistentia requiritur ut ipsa substantia conuenienter accipiat & sustentet proprietates: quod enim aliud sustentat & terminat, debet supponi iam terminatum, & subsistens. Hinc fit ut Verbum suppleas hanc subsistentiam, intelligatur priùs naturã unitum.

13 **A**ffirmatur quoad accidentia que simul cum anima vel corpore oriuntur.

Dico Secundò, Verbum non vnitur priùs quàm accidentia informant quæ tempore antecedunt, ut sunt dispositiones materiæ, si quæ tales sunt. Hinc fit ut Verbum priùs uniatur materiæ, quàm ipsa accidentia intelligatur ultimò completa, atque adeò priùs quàm dispositio sit consummata; non tamen priùs, quàm ipsa accidentia absolute infint. Aduerte tamen, Verbum uniri magis intimè quàm vllum accidens, & si naturam unionis spectes, magis insolubiliter. Quòd enim unio Verbi cum particulis materiæ dissoluatur euanescentibus accidentibus, prouenit non ex naturã unionis, quasi hæc pendeat ab accidentibus, sed ex diuinã ordinatione: nam accidentia illa tantum faciunt ad congruentiam assumptionis, non autem sunt necessaria ad naturam unionis.

14 **N**egatur quoad accidentia que tempore antecedunt.

ARTICVLVS VI.

Virum Humana Natura fuerit assumpta mediante Gratia?

15 **R**espondetur; Non esse assumptam mediante gratiã habituali: neque etiam mediante gratiã unionis; si hæc accipiatur pro ipsa persona Verbi: sed est assumpta mediante gratiã Dei voluntate, non tamquam per medium, sed tamquam per causam efficientem.

15 **G**ratia hic variè accipitur.

Notandum est; non solum gratiam habitualẽ, & ipsum